

Door het raam op de derde verdieping gleed zijn blik over het vijfhonderd meter lange dok, tot voor kort gevuld met luxe zeilschepen en prachtige jachten. Die schepen waren ondertussen vertrokken, maar al die mensen waren onderweg naar nergens. Dit was zowat de veiligste plaats op aarde, te vergelijken met de bunker onder het Witte Huis of het Kremlin. Het Willemdok was de plaats van waaruit handel gedreven werd tussen Antwerpen en de rest van de wereld. Dit was de plaats aan de Schelde waar Antwerpen als wereldstad geboren was. Eigenlijk was hier zelfs de moderne beschaving begonnen. Zo cynisch dat het hier zou eindigen, in een bunker, vlakbij een museum vol oudheid.

Twee verdiepingen van het Weymaes complex stonden leeg, onder hem lagen twintigduizend vierkante meter aan nooit gebruikte kantoren. Cleo Weymaes liet het liever zo dan dat ze vreemden het gebouw van haar voorvaderen liet betreden. Alles liever dan de media en het publiek de waarheid te zeggen over de eeuwenlange megalomanie van haar familie. De lift stopte niet eens op de eerste en tweede verdieping. Dat zou ook nooit meer gebeuren.

Aan de overkant van het water lag het Koninklijk Entrepot, daar tweehonderd jaar geleden neergepoot door Willem I. Dat gebouw had Cleo's grootvader François Weymaes geïnspireerd. François had toen de eerste schetsen voor het Weymaes complex opgemaakt, in een poging om de Nederlandse Koning te overtreffen. Eindelijk had François' kleindochter het visioen gerealiseerd, als een paleis op een storthoop. Tussen de wereldoorlogen in was de holding gegroeid en had de familie zaken gedaan in ongeveer alles waar een mens zaken in kon doen. Elke Weymaes was visionair geweest, zij het van de verkeerde soort. Weymaes, Walton, Wertheimer, Rockefeller... ze hadden een elitaire samenleving uitgebouwd, maar helaas geen solidaire samenleving. Vandaag spatte die wereld uiteen.

Op de kade hadden de lijfwachten het gevecht verloren. Dat voelde als een voorteken. Eén van de mannen was met een schedelbreuk afgevoerd. Mensen waren op jacht naar meer anti-muggenspray en zware antibiotica, in de hoop dat dat zou helpen. Een aantal muggen waren in het complex doorgedrongen; misschien had Adam Vermaut ze binnen losgelaten. Kater Brutus wist er prima weg mee en had ze allemaal opgevreten. Het verschil met Belgische muggen was dat deze zwart-witte fokkers overdag actief waren, niet enkel 's nachts. In de kamer zoemde nog één hardnekkig exemplaar, wachtend op een kans om toe te slaan. Zijn blik zocht Brutus, het beest was vanaf nu zijn persoonlijke lijfwacht.

Het was Cleo's verdienste geweest om komaf te maken met het plan van haar voorvaderen. Zij had de strategie aangepast, geen groei meer louter om de groei. Er werd gevochten om te houden wat ze hadden, er werd geconsolideerd en bezuinigd. Vandaag ging ze nog een stap verder: redden wat er nog te redden viel. Uiteindelijk bleek dat Cleo in die drie jaar aan het hoofd van de holding enkel lateraal wat verschoven had, ze had

een beetje gerommeld in de marge. Het werd steeds duidelijker dat het levenswerk van Theo, François en alle andere telgen van de dynastie verloren zou gaan. Geld was niet langer macht, het was allemaal schijn en illusie.

Terwijl hij uitkeek over het dok, verdrongen de laatste schepen elkaar bij de sluis, iedereen wilde weg. Even overwoog hij om Cleo aan haar lot over te laten. Hoe snel zou hij op een vlucht geraken? Bussen en trams reden niet meer. Er vertrokken geen vluchten meer vanaf Zaventem. Misschien reden er nog treinen, maar in Frankrijk en Spanje werd gevochten op straat, enkel het Noorden van Europa was nog veilig.

Vanaf het moment dat ze hem in Bogota versierd had, was hun bestaan samen de Cleo-show geweest; in deze gigantische flat wachtte hij alle dagen tot ze hem in één van zijn vele hoedanigheden nodig had, om notities uit te typen of om zich op het kruis te laten vastbinden, onderworpen aan meesteres Cleopatra. Drie jaar toewijding hadden niets tastbaar opgeleverd. In het Weymaes complex kon hij geen enkele kamer de zijne noemen, hij had zelfs geen eigen bureau of slaapkamer. Samenleven met de rijkste vrouw van de wereld was een waar genoegen dat aan zijn diepste verlangens voldeed, maar zelf bezat hij niets. Indien hij vertrok, omdat haar iets overkomen was, had hij zelfs geen koffer om kleren in te pakken. Werd zij gestoken door die ene overblijvende mug, dan sloeg hij op de vlucht met enkel de kleren die hij droeg.

Het was best al een tijdje geleden dat Brutus zich nog had laten zien. Was die ene mug er in geslaagd was om de dikke kater te vermoorden?

Aan het bureau volgde hij het nieuws op drie computerschermen. Vanmorgen vroeg waren op min of meer hetzelfde moment drie betogingen afgetrapt in Brussel, één op de Grote Markt om de hackers te steunen, tegen sweatshops en de gevolgen van globalisatie. Een andere betoging was vertrokken aan de Vrije Universiteit Brussel, een studentenmanifestatie voor meer inspraak en democratie. Tegelijkertijd was er op het Rogierplein een niet-toegestane betoging georganiseerd tegen het uitblijven van klimaatmaatregelen. Zonet waren de drie groepen samengekomen in de buurt van het Noordstation. De protesten waren uitgegroeid tot één massale betoging. Het was duidelijk dat de bevolking een shitlist opgemaakt had en daar stond alles op: de rijken en de allerrijksten, de politici en de vedetten, de CEO's van bedrijven die te weinig belasting betaalden, de farmareuzen die medicijnen voor zeldzame ziektes onbetaalbaar duur maakten. Kortom, alles wat al jaren fout ging, culmineerde in een breekpunt voor de maatschappij. De revolutie was begonnen. Dit was de strijd tegen de liberale en kapitalistische idealen, tegen alles waar Cleo Weymaes voor stond. Heel slim van haar om nooit haar gelaat te tonen, om onzichtbaar te zijn. Ze zou levend gelynacht worden. Ook hem had ze financieel, moreel, fysiek en op andere manieren niet correct behandeld.

Hij keek naar de live verslaggeving, zowel VRT als VTM richtten hun camera's op Brussel, waar de pleinen en straten gevuld waren met mensen. Duizenden agenten

stonden tegenover een oncontroleerbare meute van vijfhonderdduizend woedende burgers, arme mensen en zij die solidair waren. De VTM-journaliste meldde dat honderden arrestaties verricht werden. De politievakbonden riepen op tot de noodtoestand, er werd geplunderd, auto's stonden in brand. Er waren gewonden, zowel bij de betogers als bij de politie. Gele hesjes, gemaskerde burgers, studenten, hooligans, extreem rechtse bikers, moeders die opkwamen voor hun zieke baby's, de dertig of veertig procent van de bevolking die onder de armoedegrens leefde... iedereen kwam in opstand tegen één gemeenschappelijke vijand: zij die alles voor zichzelf wilden, zij die de planeet verkracht hadden. De mensheid ging niet ten onder aan de opwarming van de aarde of aan het gat in de ozonlaag, ook niet aan natuurbranden of tropische stormen. De mens had alle planten en dieren ten dode opgeschreven en maakte nu zichzelf af. Dit was het einde van de soort.

Hij keek rond in het appartement, er waren enkele objecten die hij kon verkopen, maar aan wie, en hoe? Vluchten had geen zin.